

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 575/2016
14.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у предмету предлагача В.Б.В., чији је пуномоћник Д.В., адвокат из Б., решавајући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 451/15 од 28.01.2016. године, у седници већа одржаној 14.04. 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4 г 451/15 од 28.01.2016. године у ставу четвртом изреке.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 451/15 од 28.01.2016. године, ставом првим изреке, утврђено је да је предлагачу у поступку пред Првим основним судом у Београду у предмету П 19669/14 повређено право на суђење у разумном року. Ставом другим изреке је наложено Првом основном суду у Београду да предузме све неопходне мере како би се наведени поступак окончао у што краћем року. Ставом трећим изреке предлагачу је одређена примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 150 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом четвртим изреке је одбијен захтев предлагача за износ преко досуђених 150 евра до траженог износа од 2.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате као неоснован, а ставом петим изреке је обавезана Република Србија да предлагачу на име трошкова поступка плати износ од 6.780,00 динара из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Против одбијајућег дела првостепеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у наведеном делу на основу члана 386. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и члана 30. Закона о ванпарничном поступку и утврдио да жалба предлагача није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП на које се у жалбеном поступку пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења, предлагач је у својству тужиоца поднео тужбу Трећем општинском суду у Београду 04.02.2003. године ради утврђења. Суд је заказао укупно 24 рочишта од којих је 8 неодржано, а од 16 одржана рочишта, већина је одлагана и на њима нису извођени докази. Суд је у току поступка два пута доносио решења да се тужба сматра повученом јер се странке, уредно позване, нису појавиле на рочишту. Такође је утврђено да су два рочишта на молбу пуномоћника, овде предлагача, одложена. Решењем од 28.07.2010. године није дозвољено објективно и субјективно преиначење тужбе, а тужба је као неуредна одбачена у односу на пет од укупно шесторо тужених и против овог решења изјављена је жалба од стране пуномоћника овде предлагача. Поступајући виши суд по жалби је вратио предмет првостепеном суду на допуну поступка да би решењем од 11.12.2014. године жалбу одбацио у делу којим је забрањено преиначење тужбе а у делу одлуке којим је тужба одбачена као неуредна укинуо ожалбено решење. Поводом решења од 18.06.2015. године да се тужба сматра повученом због непојављивања уредно позваних странака на рочишту, тужиље, међу којима и овде предлагач, поднеле су предлог за враћање у пређашње стање 06.07.2015. године.

Првостепени суд је приликом досуђивања накнаде због повреде права на суђење у разумном року, правилно одредио ову накнаду предлагачу на основу члана 86 Закона о уређењу судова, закључујући да ће се сврха заштите прописана члановима 8а и 8б наведеног закона постићи уз изречену меру убрзања поступка и досуђену накнаду од 150 евра у динарској противвредности.

Основна сврха захтева за заштиту права на суђење у разумном року је убрзање постука, будући да се ради о мери која је по својој правној природи притужбена, а досуђивање примерене накнаде за повреду права на правично суђење зависи од свих околности случаја (сложености случаја, понашања подносиоца захтева, поступања судова и значаја случаја за подносиоца захтева). По оцени Врховног касационог суда, досуђена накнада уз меру убрзања поступка представља адекватну сатисфакцију предлагачу због утврђене повреде права на суђење у разумном року, с обзиром да је и сам предлагач својим поступањем у предметном поступку у значајној мери допринео трајању парничног поступка. При томе, према члану 86. ЗПП, радње у поступку које пуномоћник предузима у границама пуномоћја имају исто правно дејство као да их је предузела сама странка. Стога је жалба предлагача неоснована.

Из наведених разлога је Врховни касациони суд одлучио као у изреци на основу овлашћења из члана 396. став 2. ЗПП, без детаљног образлагања

одлуке, с обзиром да се прихвата чињенично стање утврђено првостепеним решењем, као и примена материјалног права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**